

قربانیان خشونت تلویزیون

نوشته مورتمرب، زا کرمن ترجمه فرید ادیب هاشمی

● کودکان آمریکایی تا پایان مقطع ابتدایی ۵۰۰۰ ساعت و تا پایان دبیرستان ۱۹۰۰۰ ساعت به تلویزیون نگاه می‌کنند و این بیشتر از مدت زمانی است که آنها در کلاس درس مصرف می‌کنند.

● هیأت مدیره یکی از مدارس ایالت ایندیانا به بچه‌ها هشدار داده بود که «نینجارتلز» وجود خارجی ندارد تا بچه‌ها برای پیدا کردن آن به درون دریچه فاضلابها نروند.

زمانی است که آنها در کلاس درس حضور پیدا می‌کنند. حال سؤال مشترک والدین، روانشناسان و مسؤولان مملکتی این است که این تماشا کردنها بر سر بچه‌ها چه می‌آورد؟

تلویزیون بیشتر روی کودکان نابالغ که هنوز قابلیت تمیز خوب از بد را ندارند تأثیر می‌گذارد. برای آنها، تلویزیون گزارشی است از اوضاع واقعی جهان. شاید این نکته‌ای که می‌خواهم بگویم قدری خنده‌دار به نظر برسد: هیأت مدیره یکی از مدارس ایالت ایندیانا مجبور شد اعلامیه هشدار دهنده‌ای منتشر کند مبنی بر اینکه: «تین ایچ مؤتانت نینجارتلز»، وجود خارجی ندارد» تا بچه‌ها برای پیدا کردن آن به درون دریچه فاضلابها نخرزند. اما درک و دریافتی که بچه‌ها از تلویزیون کسب می‌کنند هیچ خنده‌دار نیست، چرا که تلویزیون به آنان می‌فهماند که خشونت آسانترین راه‌حل بسیاری از مشکلات است که هم شخصیت‌های مثبت (خوب‌ها) آن را به کار می‌گیرند و هم شخصیت‌های منفی (بدها) و همیشه هم پایان خوشی دارد. جای نگرانی دارد که این وابستگی به

ویدئو، تلویزیونهای کابلی و تلویزیونهایی که بابت هر بار تماشا باید پول برای آن پرداخت کرد،^{۱۱} سروکار دارند و این تلویزیون را به نزدیکترین و پایدارترین همدم بچه‌ها تبدیل کرده است. اکنون تلویزیون قصه‌گو، له‌له نصیحتگر، معلم، و پدر و مادر ملی^{۱۲} بچه‌ها شده است. بچه‌های آمریکایی در مقطع ابتدایی ۵۰۰۰ ساعت و در پایان دبیرستان ۱۹۰۰۰ ساعت به تلویزیون نگاه می‌کنند و این ارقام شگفت‌آور نشانگر زمانی بیشتر از مدت

«آیا شما هم از اینکه بچه‌ای را غرق تماشای تلویزیون می‌بینید، احساس یأس و ناامیدی می‌کنید؟ در این احساس تنها نیستید.»

جمله بالا، شروع مقاله‌ای است که سردبیر مجله U.S. News and World Report در شماره اوت سال جاری میلادی این مجله نوشته و نسبت به تأثیر سوء خشونت تلویزیونی بر کودکان ابراز نگرانی کرده است. به نوشته مورتمرب، زا کرمن سردبیر این مجله بچه‌ها در آمریکا، روزانه یازده ساعت با

● تلویزیون به نزدیکترین و پایدار ترین همدم بچه‌های آمریکایی تبدیل شده است.

● تلویزیون در آمریکا، قصه‌گو، له‌له، معلم و پدر و مادر ملی بچه‌ها شده است.

● یک جوان آمریکایی تا سن ۱۸ سالگی، ۲۰۰/۰۰۰ مورد خشونت از تلویزیون می‌بیند که ۴۰۰۰۰ مورد آن جنایت است.

خشونت در زندگی آینده این کودکان باعث می‌شود که آنان در درون خود خشونت را مهیج، جذاب و واقعی بیندارند. آماری در دست است که گویای فراگیری و رواج خشونت است: برآورد شده است که یک جوان آمریکایی تا سن ۱۸ سالگی ۲۰۰/۰۰۰ مورد خشونت در تلویزیون دیده است که ۴۰/۰۰۰ مورد از آن قتل است. تی‌وی‌گاید^{۲۰} با بررسی برنامه‌های ده کانال تلویزیونی در یک روز معمولی ۱۸ ساعته، ۱۸۴۶ مورد خشونت فردی یافته است؛ یعنی در هر ساعت از ساعات پربیننده تلویزیون ۶ تا ۸ عمل خشونت‌آمیز صورت می‌گرفته است. خشونت امری عادی شده است؛ مثل پرنده‌ای خوش‌خط و خال که در واقع نقش طعمه را دارد تا آنهایی را که آسیب پذیرترند به دنیایی تیره‌وتار بکشاند.

دنیای جوان به طرز اسفناگیزی خشونت‌آمیز شده است. به‌تکه‌ای از حکایتی که بخش خبیری شبکه تلویزیونی سی.بی.اس از زبان معلمان مدارس دولتی بازگو کرده است توجه بفرمائید:

در سال ۱۹۴۰، هفت مشکل اصلی در مدارس دولتی آمریکا اینها بوده است:

جویدن آدامس، سروصداکردن، دویدن در راهروها، عدم رعایت نوبت در صف، تخلف در پوشیدن لباس فرم و ریختن آشغال. اما در سال ۱۹۸۰ هفت مشکل اصلی عبارت بوده است از: خودکشی، تجاوز، دزدی، تجاوز به عنف، اعتیاد به موادمخدر، اعتیاد به الکل و بارداری.

بسختی می‌توانم از این نتیجه‌گیری خودداری کنم که TV - سرواژه‌ای برای خشونت بیشتر (Too Violent) سرمنشأ و جزء اصلی این مشکل نبوده باشد.

تحقیقات نشان می‌دهد که این مسأله ستیزه‌جویی‌های جسمانی را - نظیر دعواکردن و برهم زدن بازی دیگران - در کودکان افزایش می‌دهد. اما سؤال این است که آیا این افزایش ستیزه‌جویی تأثیری بر فوران جنایات خشن نخواهد داشت بسیاری معتقدند که این چنین است. به عنوان مثال به تحقیقاتی اشاره می‌کنند که طی آن نتیجه‌گیری شده بود که کودکانی که در هشت‌سالگی خشونت تلویزیونی زیادی مشاهده می‌کنند، در سی‌سالگی تمایل بیشتری به ارتکاب جنایات خشن دارند؛ و از آن جمله، مثلاً، کتک‌زدن بچه‌های خودشان. و هستند کسانی که اعتقاد دارند خشونت

تلویزیونی، نوعی تخلیه هیجانی احساسات است تا محرک آن. در واقع، اثبات ربط کامل شرارت با تلویزیون قدری دشوار است. اما عقل سلیم حکم می‌کند که تأثیر تلویزیون چندان هم خوب نباشد. حدود ۸۰ درصد آمریکاییها فکر می‌کنند که خشونت تلویزیونی برای جامعه‌شان ضرر دارد و نیز فکر می‌کنند که خشونت تلویزیونی بخش عمده‌ای از سرگرمی‌شان را به خود اختصاص داده است.

مسئولیت اثبات این مدعا برعهده کسانی است که خشونت و استفاده از آن را به عنوان «سرگرمی» ترویج می‌کنند.

اخیراً شبکه‌های تلویزیونی با نشان دادن نشانه‌ای برصفحه تلویزیون بینندگان را آگاه می‌سازند که بزودی صحنه‌ای خشونت‌بار خواهند دید. اما، اسفا که این نشانه‌ای و زستی بیش نیست. این‌کار، البته، نزدیک

شدن خشونت را هشدار می‌دهد اما اثر آن را خنثی نمی‌سازد. و مسئولیت خنثی کردن اثرات خشونت‌بار این چنین صحنه‌هایی بردوش والدین می‌افتد - والدینی که وظیفه محافظت فرزندان‌شان از اثرات این وحشیگری‌ها و دیوانه‌سری‌ها را برعهده دارند. اما به دلایلی چند والدین قادر به ایفای کامل این مسئولیت نخواهند بود؛ مثلاً امکان دارد والدین در هنگام بخش چنین برنامه‌هایی یا سرکار باشند، یا به مسافرت رفته باشند؛ یا مثلاً بچه‌ها در اتاق خودشان به تماشای تلویزیون بنشینند؛ و یا اینکه، اصولاً آن نشانه‌های هشدار دهنده کارتونها، فیلمهای شبکه‌های کابلی، و فیلمهای ویدئویی و و و غیره را که در بر نمی‌گیرد. استفاده از نشانه‌های هشداردهنده فقط آغاز یک حرکت است؛ نشانه‌ای است از درک اهمیت موضوع، اما راه‌حل و رفع آن نیست. اقدام عاجلی که باید صورت پذیرد ایسن است که در ساختن دستگاههای تلویزیون از امکانات فنی بهره بگیریم. مثلاً بدین طریق که با کار گذاشتن یک تراشه (چیپ = Chip) کامپیوتری در داخل هر دستگاه تلویزیون این امکان را برای والدین فراهم آوریم که خودشان - به طور یکجانبه - بتوانند صحنه‌های خشونت‌بار (Vrating) را از صفحه تلویزیون حذف کنند - درست مثل آنچه اکنون در تلویزیونهایی که برای ناشنویان ساخته می‌شود به کار می‌رود. و فقط آن‌گاه می‌توان گفت کوششی صادقانه صورت گرفته است تا خشونت از بسیاری از برنامه‌های تلویزیونی کنار زده شود.

پی‌نویسها:

* این مقاله ترجمه مقاله‌ای است با این مشخصات: ZUCKERMAN, MORTIMER B. "The Victims Of: TV Violence." U.S. News & World Report, August 2, 1993

1. Pay Per View

2. Nation's mom and Pop

۳. Teenage Mutant Ninja Turtles. احتمالاً شخصیت یکی از برنامه‌های پربیننده ایالت مزبور است.

4. TV Guide